

Arrest

nr. 87 443 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ("bijlage 13quater"), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2012 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, geboren op X te Bagdad (Irak), bezit de Iraakse nationaliteit.

In 2005 begon hij voor het Amerikaanse leger te werken teneinde de gezegden tussen de Amerikaanse militairen en de lokale bevolking te vertalen.

Hij werd in 2007 benaderd door een buurman die tot het Mehdileger behoorde, met de vraag als spion binnen het Amerikaanse leger te infiltreren; verzoeker weigerde.

Hij bleef als vertaler tot 2009 op een militaire basis voor de Amerikanen werken.

Het werd bekend dat verzoeker voor de Amerikanen had gewerkt en hij werd als een verrader aanzien.

Hij ontving op 5 juli 2011 een dreigbrief.

Verzoeker ontvluchtte zijn land en diende op 2 augustus 2011 in België een asielaanvraag in.

De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 31 augustus 2011 een beslissing tot weigering van verblijf aangezien België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag.

Hij werd op 12 september 2011 naar Italië overgebracht in het kader van een Dublin-overname.

Hij vroeg in Italië asiel aan. Hij doolde er enige tijd rond en keerde op 18 december 2011 naar zijn land van herkomst terug waar hij onderdak vond bij zijn moeder in Mechtel. Aldaar werd hij opnieuw bedreigd middels een dreigbrief verzonden naar het adres van zijn moeder.

Hij verhuisde naar zijn oom die enkele dagen later werd vermoord.

Verzoeker ontvluchtte opnieuw zijn land en kwam naar België waar hij op 19 januari 2012 aan de grens een tweede asielaanvraag indiende

Op 28 februari 2012 werd aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 maart 2012 bevestigd.

De Raad volgde hierbij het standpunt van de commissaris-generaal dat *“aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan hij ook niet langer steunen op de elementen van zijn relaas om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen als bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.”*

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Irak werd geoordeeld dat verzoeker *“niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de situatie in Bagdad overeenstemt met willekeurig geweld op basis van de criteria die hij uit de rechtspraak van het EHRM heeft gedistilleerd.”*

Verzoeker vatte het EHRM op grond van artikel 34 EVRM; de zaak is nog steeds hangende.

Verzoeker werd op 4 mei 2012 gerepatriëerd naar Bagdad.

Op 13 juni 2012 vroeg verzoeker asiel in Oostenrijk.

De Oostenrijkse autoriteiten vroegen de Belgische autoriteiten om overname van verzoeker in het kader van de Dublin II-verordening.

Verzoeker diende op 22 augustus 2012 een derde asielaanvraag in waarbij hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat er nieuwe stukken op komst waren. Aan verzoeker werd op 7 september 2012 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag betekend.

Verzoeker diende op 9 september 2012 een vierde asielaanvraag in *“op basis van nieuwe elementen (stukken 2 & 3)”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Op 10 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (*“bijlage 13 quater”*); deze werd dezelfde dag aan verzoeker betekend.

Dit is de bij huidig beroep bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 2 augustus 2011 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 31 augustus 2011 aangezien België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene op 19 januari 2012 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 23 januari 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 februari 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene op 22 augustus 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingen-zaken op 7 september 2012.

Overwegende dat de betrokkene op 10 september 2012 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart dat hij asiel wil aanvragen.

Overwegende dat de betrokkene een pv dd. 30/05/2012 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag.

Overwegende dat de betrokkene een dreigbrief naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze geen datum van afgifte bevat, dat deze eerder wanneer opgesteld kan zijn, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag dreigbrieven naar voren bracht, dat desondanks de tweede asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

De bestreden beslissing verwijst in het motiverende gedeelte naar de reeds eerder genomen beslissing van 2 februari 2012 waarbij de commissaris-generaal verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en naar het desbetreffend bevestigend arrest van 28 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er wordt ook verwezen naar een beslissing van 7 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van in overwegingname van de derde asielaanvraag, door verzoeker ingediend op 22 augustus 2012.

Verwerende partij motiveert dat verzoeker in het kader van de vierde asielaanvraag een document voorlegt (PV van 30 mei 2012) waarbij opgemerkt wordt dat verzoeker dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag en stelt aangaande de bijgebrachte dreigbrief vast dat deze geen datum van afgifte bevat en dus eerder wanneer opgesteld kan zijn en wijst er op dat verzoeker reeds tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dreigbrieven bijbracht en dat hem desondanks de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden.

Verwerende partij besluit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn wat het bestaan betreft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals

bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2. Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de annulatierechter, i.c. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen indien aangetoond wordt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet.

Dit impliceert dat verzoekende partij een ernstig middel moet aanvoeren waarin zij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en uiteenzet dat de beslissende overheid de door haar aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

2.3.1. Verzoekende partij voert een schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM.

Verzoekende partij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) "[z]ij deze stukken niet eerder kon bemachtigen aangezien het niet eenvoudig is om vanuit gevangenschap en ontvluchting bewijzen te laten verzamelen door familie of vrienden."

2.3.2.1. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens.

Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit

te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.3.2.2. Verzoekende partij stelt dat de twee documenten bijgebracht naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag, “nieuw” zijn maar dat zij deze pas heeft ontvangen na haar derde asielaanvraag op 22 augustus 2012, afgesloten door een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag, betekend op 7 september 2012.

De elementen die verzoekende partij naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag heeft neergelegd, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekende partij het proces-verbaal, gedateerd 30 mei 2012, en de dreigbrief die geen datum van afgifte bevat en dus eerder wanneer opgesteld kan zijn, naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige aanvraag; wat betreft deze dreigbrief werd er ook op gewezen dat verzoekende partij reeds tijdens de behandeling van haar tweede asielaanvraag dreigbrieven bijbracht en desondanks de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd.

Het komt aan verzoekende partij, die een vierde asielaanvraag indient, toe om aan te tonen dat het stuk dat geen datum draagt (dreigbrief) en een document dat dateert van vóór het indienen van een eerdere aanvraag (proces-verbaal van 30 mei 2012), niet eerder konden worden voorgelegd.

Het betoog van verzoekende partij dat het niet eenvoudig is vanuit gevangenschap bewijzen te verzamelen via familie of vrienden, betreft een blote bewering daar zij op generlei wijze aantoonde wanneer of op welke wijze haar vanuit de aan de grens gelegen plaats waar zij werd vastgehouden, de mogelijkheid werd ontzegd contact met familie, vrienden en kennissen op te nemen teneinde de nodige documenten te verzamelen.

Het is niet aan verwerende partij om te bewijzen dat deze documenten tijdens de vorige asielprocedure konden worden voorgelegd. De bewijslast met betrekking tot de “nieuwe gegevens” zoals bedoeld in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, ligt bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Verzoekende partij heeft blijkens het administratief dossier nagelaten dit aan te tonen en doet dit evenmin in haar verzoekschrift.

2.3.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekende partij meent dat eveneens een schending van artikel 13 EVRM voorligt daar haar grieven niet werden beoordeeld in het licht van voormelde verdragsbepalingen.

De Raad stelt evenwel vast dat de toetsing van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van de beoordeling van haar tweede asielaanvraag waarbij verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissing genomen in het kader van de tweede asielaanvraag en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen *prima facie* worden vastgesteld.

2.4. Verzoekende partij maakt met haar betoog prima facie aldus niet aannemelijk dat zij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het gaat om gegevens die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen.

De verzoekende partij heeft prima facie niet aangetoond dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' ten onrechte buiten beschouwing werden gelaten door de gemachtigde van de staats-secretaris.

De vordering is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BONTE